

te kennen hadden gegeven, dat zij in goeden wille waren om ter vermeerdering des gemeenen oorbaars van hun stad aan te nemen de neringe en hanteeringe van ter zee te varen; om het welk te doen zij schepen behoeven zouden, daartoe dienstig en geschikt; welke schepen zij echter in hun haven niet zouden kunnen bergen noch leggen, want die daartoe veel te klein en te nauw was. Weshalve zij hem ootmoediglijk gebeden hadden hun verlof te geven om op hun eigen land een nieuwe haven te mogen aanleggen, en tevens om uitbreiding van het recht der stad (van de vrijheid der stad, zeide men toen) over een breeder strook langs vaart en haven dan zij tot nog toe bezaten.

Reeds bezaten zij sedert eenige jaren stadsrecht over een breedte van veertien roeden ter weerszijde van hun vaart. Jan van Brabant, de gemaal van vrouw Jacoba, had hun dit in 1425 verleend (1), met dien verstande dat degenen, die binnen die grenzen woonden of er zich neerzetten, burgerrecht van de regeering der stad verwerven konden, en dan ook vrijheid bekwamen om er de bedrijven te oefenen, die alleen aan stedelingen vergund en op het platte land verboden waren. Dat recht verlangden zij thans over een aanmerkelijk grootere uitgestrektheid te bekomen.

Zoowel het eene als het andere verzoek verklaarde de Goede Philips in te willigen. Hij vermeerderde de vrijheid der stad over nog dertig roeden aan weerskanten van de vaart en de haven, buiten de reeds verkregen veertien roeden, en vergunde haar erbinnen een nieuwe haven te maken, en er tevens huizen te bouwen, zoodanige en zoovele als haar zou goed dunken, om er hen die zich op de zeenering wenschten toe te leggen,

---

(1) Van Mieris, IV, bl. 761.